



Micuța buburuză, cea cu șapte puncte negre pe aripioarele roșii, zburase toată ziua mangâiată de razele soarelui. După-amiază trecuse și prin grădină, unde dăduse iama prin păduchii de frunze de pe trandafiri.

Bzzz! se auzi dintr-odată, și o albinuță se arată în zbor în preajma tufei.

– Te pomenești că și tu vii tot pentru păduchi? o întrebă buburuza.

– Ce să fac eu cu păduchii? răspunse albina. Eu adun polenul din trandafiri și-l strâng pe piciorușe. În afară de asta, mai adun și nectar. Apoi mă întorc în stup și fac din ele miere.

– Ce frumos! suspină buburuza. Dar cu cine stai acolo, în stup?

– Păi, cu regina noastră, matca, și cu o mulțime de surate de-ale mele, albine și ele!

Apoi, albina își luă zborul către floarea următoare. Buburuza căzu pe gânduri și zise tristă: „Iar eu eram mândră că extermin păduchii”.

Domnul Anton, vânzătorul de baloane din bâlci, ținea în mână un întreg mănunchi de șnururi, de care erau prinse baloanele. Erau baloane mari și mici, multicolore, unele în formă de inimă, pictate cu flori, altele semănând cu un cap de iepure. Două baloane erau însă rotunde și roșii, cu buline albe.

– Ha! făcu, cu dispreț, unul dintre baloanele cele mari, în formă de inimă. Ia uitați-vă la pântecoasele alea roșii! Cine, mă rog, își mai dorește așa ceva în ziua de azi!?

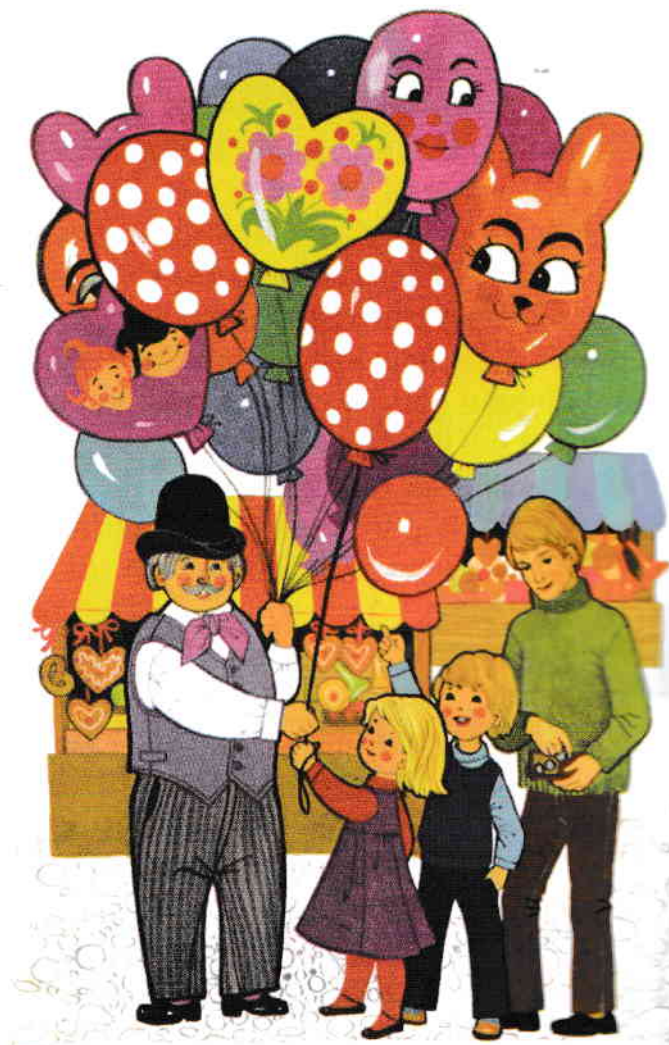
– ... și buline albe, amărâte! strigă alt balon.

Vorbele le întristară pe cele două baloane. Doi copii, alături de tații lor, se îndreptară spre domnul Anton. Băiețelul își dorea un balon-inimioară, însă fetița îl făcu să se răzgândească:

– Din alea au toți ceilalți copii! Uită-te la cele roșii, cu buline albe, ce vesele sunt!

– Ai dreptate! spuse băiețelul, bucuros.

Și uite așa, baloanele de modă veche, mari, roșii și cu buline, fură vândute primele...





Tim Stângaciul era clovnul ciroului „Globus”. El trebuia să se împiedice zilnic de-o găleată cu apă, să călărească o paiată-leu și să mai cânte și la vioară. Se împiedica în pantofii săi uriași și stătea în mâini pe un scaun șubred. Odată însă, scaunul se rupse, iar Tim căzu grămadă și se lovi la nas! Oamenii aplaudară și se veseliră, crezând că făcea parte din rol.

A doua zi avea nasul roșu și umflat.

– Doar n-o să ieși așa în arenă, îi spuse Timmi, băiețelul său. Nu-ți face griji, azi o să te înlocuiesc eu! îi mai zise Timmi.

Îmbracă costumul tatălui său, ieși în arena ciroului, călcă pe pantofii săi lungi și făcu o tumbă. Publicul izbucni în hohote de râs, iar dinspre orchestră răsună un „Tataratata!”. Apoi își făcu intrarea paiăta-leu. Timmi vru să-i sară în spinare, dar nimeri drept în găleata cu apă. Spectatorii se prăpădiră de râs!

După spectacol, directorul ciroului îl felicită pe micul clovn și puse să se scrie pe toate afișele: „Tim și Timmi Stângaciul, cei mai renumiți clovni din lume!”.

Iar Tim tatăl se arată tare mândru de fiul său. Și, nu uitați, dacă ciroul „Globus” vine în orașul vostru, mergeți neapărat la spectacol!

Cenușăreasa (1)

A fost odată ca niciodată un om foarte bogat, care trăia fericit alături de soția și fiica lui. Dar într-o zi, căzând la pat grav bolnavă și simțind că i se apropie sfârșitul, mama își chemă copila și-i zise:

– Draga mamei, după moartea mea să-mi sădești pe mormânt un alun. Iar când îți vei dori ceva, să-l scuturi și vei primi lucrul dorit. Să rămâi bună și blândă așa cum te știu!

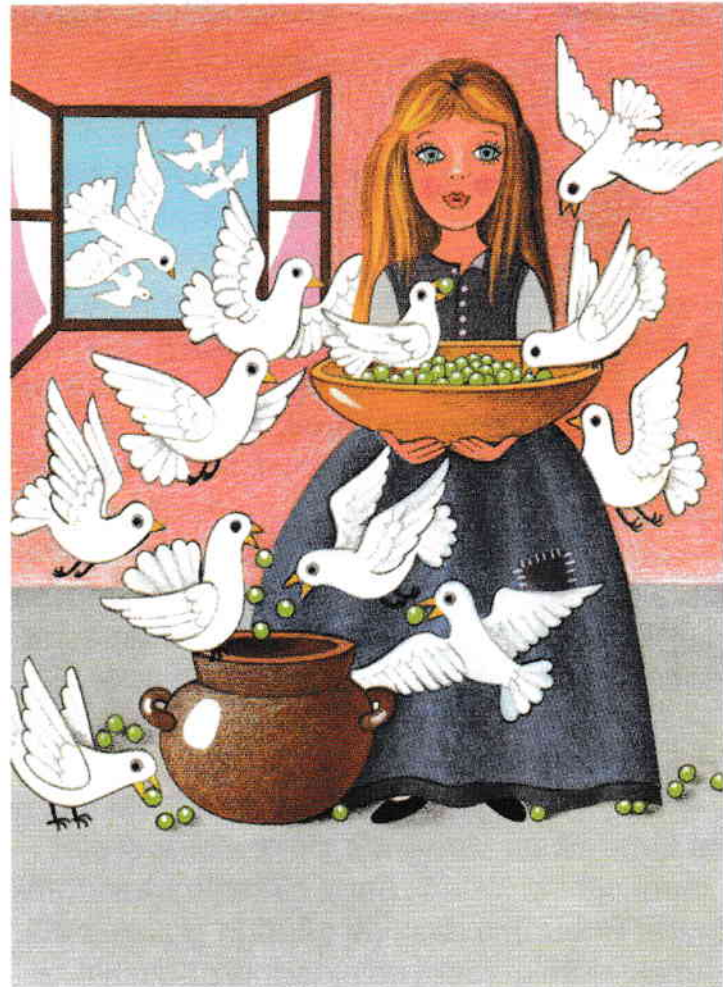
Apoi, femeia muri. Fetița mergea zi de zi la mormântul mamei, plângând neîncetat. După un an, bărbatul își luă altă nevastă, care avea două fete rele și încrezute, iar acestea îi făcuseră viața amară sărmanei copile.

– În bucătărie cu ea, acolo îi e locul! porunci mama vitregă. Și să ne fie slujnică!

Surorile vitrege îi luară straietele și-i dădură să îmbrace o rochie veche și peticită, spunându-i:

– Asta-i numai bună pentru tine!

Cum nu avea pat, fata dormea în cenușa din vatră și, fiind mereu murdară de cenușă, cele trei zgrițuroaice o porecliră *Cenușăreasa*.



Cenușăreasa (2)

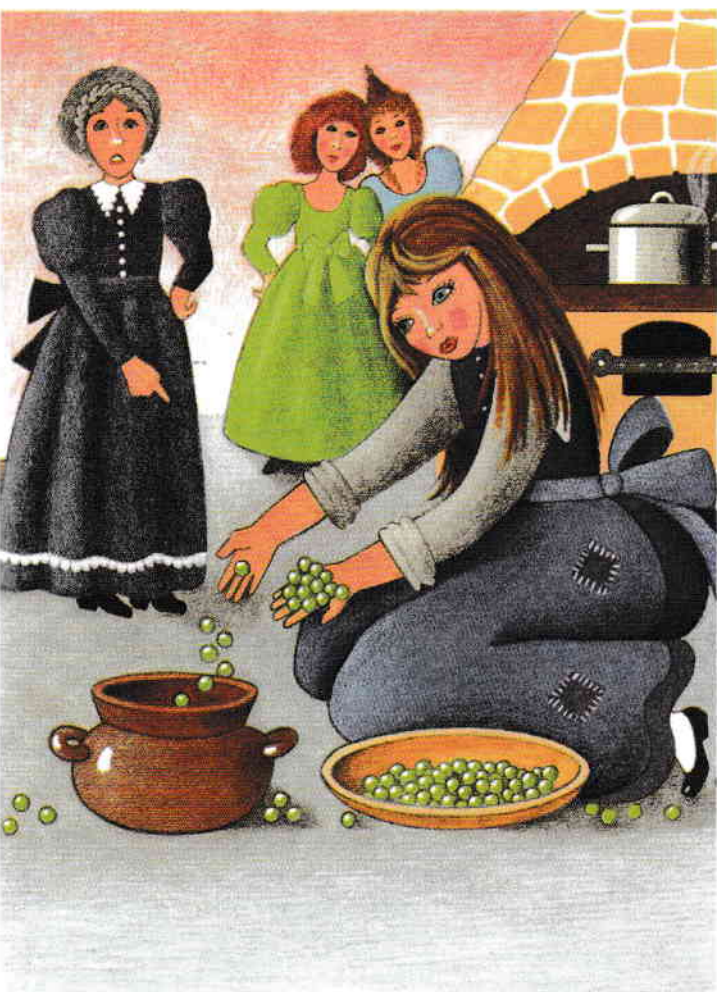
LIBRIS

We know
books

În vremea aceea, regele puse la cale un bal, care trebuia să țină trei zile. Feciorul său urma să-și aleagă o mireasă, iar cu acel prilej fură poftite și surorile vitrege ale Cenușăresei. Pregătindu-se de bal, ele o ținură tot într-un strigăt: „Cenușăreaso, vino și ne piaptănă, lustriește-ne pantofii, încheie-ne cataramele...”.

Tare mult și-ar fi dorit Cenușăreasa să meargă la bal, numai că surorile își bătură joc de ea, iar mama vitregă răsturnă o oală cu linte în cenușă, punând-o pe fată s-o aleagă.

Prietenele fetei, porumbițele, sosiră în zbor și, îndemnate de Cenușăreasa cu vorbele:



– Bobul cel bun în ulcică, iar cel rău în gușulică!, terminară treaba cât ai bate din palme!

– Cenușăreaso, dacă vrei să-ți vezi surorile dansând cu fiul regelui, vino cu noi și urcă pe porumbar! spuseră porumbițele.

Cenușăreasa le însoți. De acolo, de pe porumbar, zări sala de bal și-și recunosc surorile, care dansau cu fiul regelui. După ce se sătură privind, o cuprinse disperarea și, întoarsă acasă, se culcă în cenușa din vatră.

Cenușăreasa (3)

În cea de-a doua zi a balului, înainte de a pleca de-acasă, cea mai mare dintre surorile vitrege vărsă repede niște linte în cenușă.

– Alege boabele bune de cele rele, să nu te plictisești cât o să fim noi la bal! zise ea.

Cenușăreasa se așeză necăjită în fața vetei. Și din nou sosiră porumbițele și o întrebă dacă avea nevoie de ajutor. Iar sărmana Cenușăreasa le îndemnă cu vorbele știute:



– Bobul bun în ulcică, iar cel rău în gușulică!
– Cenușăreaso, vrei să mergi la bal și să dansezi? o întrebă porumbițele pe fată.

– O, da, zise ea, cât aș mai vrea! Dar cum să merg în hainele astea ponosite?

– Fugi până la mormântul mamei tale, scutură copăcelul și cântă așa:

*Alunaș, drag alunaș,
Ajută-mă, rogu-te-aș,
Căci aștept aicea jos*

Să mă-mbraci în strai frumos!

Și așa făcând, se și pomeni din senin cu o rochie minunată, țesută cu fir de aur, conduri potrivite și tot ce se mai cuvenea pentru mersul la bal. Cenușăreasa se înveșmântă cu ele, arătându-se frumoasă ca un trandafir udat de rouă. În fața casei era trasă o caleașcă la care erau înhămați șase cai bălani, cu panașuri albe. Îmbrăcați în roșu și auriu, slujitorii o ajutară pe Cenușăreasa să urce și o porniră în galop spre castelul regelui.